

— Какво е туй единакъ? — питаше Василъ, който не разбираше отъ вълци, пъкъ и много не се безпокоеше.

— Единакъ ли? Единакъ е... кога вълчицата роди, да речемъ, три-четири вълчета, измратъ другитѣ, а остане само едно. Тогазъ туй вълче суче всичкото млѣко на майка си, та става много голѣмо. Такъвъ вълкъ и като порастне все самичъкъ ходи и, дето се казва, самъ си върши работата. Лоша гадъ! Проклетата гадъ! — стисна зъби Петъръ и погледна къмъ заснѣженото поле. — Ама да ти кажали, Василе, нѣмамъ страхъ, Анадолеца ще му доде дохакъ, — прибави Петъръ ободренъ и се позасмѣ.

Анадолецътъ, или Пашата, както му казваха още, бѣше най-хубавото куче на Петра. То бѣше голѣмо, черно, съ дълга космата опашка и съ увиснали уши, каквито сж ушитѣ и козината на каракачанското куче. Анадолецътъ не приличаше на другитѣ кучета. Преди всичко, самиятъ му вървежъ бѣше особенъ. Обикновено, кучетата, когато сж добре разположени, вървятъ на ситенъ трѣсъ, съ вирната и завъртяна на кравай опашка. Анадолецътъ крачеше бавно, като мечка, гледаше надолу и отъ движението при ходенето главата му се поклащаше ту на лѣво ту на дѣсно. Погледътъ му бѣше самоувѣренъ, гордъ. Другитѣ кучета често се умилкваха около Петра, или си игра-